

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

dette som for andre vigtige samfundsområder, at der i høj grad er behov for en prioritering mellem en række udgiftkrævende opgaver. Jeg tror, at en sådan lov vil kunne kunne være af væsentlig betydning for bl. a. prioriteringsspørgsmålet. Jeg går ud fra, at der under arbejdet i folketinget bliver lejlighed til en yderligere uddybning af denne problematik.

Forslaget omfatter nu Københavns og Frederiksberg kommuner. Dette er i overensstemmelse med, hvad der blev tilkendegivet i forbindelse med den første fremsættelse, og svarer til, hvad jeg ved flere lejligheder har givet udtryk for. På miljøområdet må det centrale retsgrundlag være ens for hele landet. I forhold til den nuværende ordning får dette forhold især betydning på spildevandsområdet. I dag reguleres dette område ikke gennem vandløbsloven, men derimod af en særlovgivning fra midten af forrige og begyndelsen af dette århundrede. Efter manges opfattelse må dette tages med i vurderingen af et så aktuelt problem som Øresunds forureningstilstand. Der har da også ved flere lejligheder og senest i forbindelse med gennemførelsen af ændringen af vandløbsloven i 1969 været gjort forsøg på at ændre denne forældede retstilstand. Jeg er derfor glad for, at jeg i dag i forståelse med Københavns kommune kan fremlægge et lovforslag, der indebærer en ophævelse af denne særlovgivning. Københavns kommune har i øvrigt tillige tiltrådt, at vandløbsloven med hensyn til de såkaldte kulturtekniske vandspørgsmål nu ved ændringsforslaget til denne lov også udstrækkes til at gælde for København.

Forhandlingerne om en ny hovedstadsordning er endnu ikke så langt fremme, at lovforslagene om en miljøreform allerede nu har kunnet afstemmes hermed. Der er for mig ingen tvivl om, at en ændring af hovedstadsområdet administrativ struktur vil indebære betydelige organisatoriske, planlægnings- og styringsmæssige fordele også med hensyn til miljøspørgsmålene. Man må i øvrigt være opmærksom på, at ingen af de hidtidige hovedstadsforslag i tilstrækkelig grad har kunnet tage sigte på den samlede miljøbeskyttelse. Man har nemlig måttet basere sig på den gældende lovgivning og dermed i realiteten været afskåret fra at

medinddrage andre områder end spildevandsområdet i overvejelserne.

Der består en snæver sammenhæng mellem miljøreformen og den kommende hovedstadsreform. Regeringen sigter imod, at det lovmæssige grundlag for begge reformer gennemføres i denne samling. Forhandlingerne her i tinget vil dog være afgørende for, om tilpasningen af miljøbeskyttelses- og vandforsyningsproblemerne til hovedstadsreformen skal ske gennem ændringsforslag under folketingsbehandlingen til de lovforslag, jeg i dag fremlægger, eller gennem selvstændige nye lovgivningsinitiativer i næste samling.

Jeg har tidligere et par gange sporadisk berørt de to andre lovforslag, nemlig ændringsforslaget til vandforsyningsloven og ændringsforslaget til vandløbsloven. For begge disse forslag gælder, at de indeholder en række konsekvensændringer som følge af overflyttelsen til miljøbeskyttelsesforslaget af reglerne om beskyttelse mod vandforurening samt som følge af den ønskede beskæring af landvæsensretternes nuværende kompetence på dette område. Ændringsforslaget til vandløbsloven indeholder overvejende bestemmelser af denne karakter. Vandløbsloven vil herefter alene danne grundlag for regulering af de såkaldte kulturtekniske vandløbsspørgsmål såsom vedligeholdelse og regulering af vandløb, tørlægning af søer og lignende. På dette begrænsede område vil landvæsensretterne i det store og hele bevare deres nuværende kompetence indtil videre.

Med hensyn til ændringsforslaget til vandforsyningsloven stiller forholdet sig noget anderledes. Danmark er nok, når vi ser bort fra Grønland, et af de mest råstoffattige lande i verden. På ét område har vi dog i mange år hørt til de mere begunstigede lande. Vi har i hvert fald haft rent og frisk grundvand i rigt mål, hvor andre lande har måttet klare sig med overfladevand — ofte i stærkt forurenede grad. Denne fortrinsstilling har bl. a. præget både vore forbrugsvaner og vores vandforsyningslovgivning. Det er vist stadig sådan, at spørgsmålet om mulighederne for vandindvinding til f. eks. kølebrug i en af vore industrivirksomheder ikke spiller nogen større rolle med hensyn til overvejelserne om virksomhedens geografiske placering. Og de færreste virksom-